Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 10

5te April 1907

Opgavens Vanskelighed

—o—

> Vanskelig maa Opgaven gøres, thi kun Vanskelighed begejstrer den højhjærtede.
>
> Søren Kierkegaard.

Skønt jeg ikke er sikker paa, om hin Fjende af al Journalistik vilde have givet sit Minde til at han blev taget til Indtægt i et Dagblad, hvis man havde kunnet æske hans Tilladelse, saa vover jeg dog at anføre en af hans Tanker i hans egne Ord her. Vi, der samles i Haan mod det bestaaende, anerkender jo nemlig ikke mere de Love for mit og dit, der før var hellige. Og hvis vi havde Brug for Søren Kierkegaard, vilde vi derfor ikke tage i Betænkning at annektere ham helt og holdent. Vi har nu for en væsentlig Del ikke Brug for ham; men hvad vi kan bruge, det tager vi uden Omsvøb, og dertil hører blandt andet den Tanke om Nødvendigheden af Opgavens Vanskeliggørelse.

Den faar saa meget des større Betydning for os, som vi paa en forbitret overbevisende Maade har haft Anledning til at iagttage, eller rettere har oplevet Følgerne af at Opgaven ikke er bleven gjort vanskelig, at tværtimod den vanskelige Opgave er bleven plukket for Vanskelighederne, er bleven forringet i Vægt og Værdi, saaledes at det til Slut ingen Opgave er, men kun en Benævnelse, en tom Lyd, en viftende Vimpel over noget der en Gang var, men nu er saa falskt og hult som en Bog uden Indhold men med en prangende Titel paa Ryggen.

De Mænd, vi har ført frem og stillet i Spidsen for os, har jo nemlig netop derved forandret Stilling fra at være de bærende til at blive de baarne og dermed er, saare selvfølgeligt, Følelsen af Vanskelighed som en besværlig Byrde falden fra dem. De var ganske almindelige Mennesker uden nogensomhelst Karakterens Nygrad, der formaaede at holde dem i Bærestilling, efter at Byrden var falden af; de er ganske naturligt klasket sammen. De er endt med at gøre deres egen Sag til Genstand for en systematisk Udplyndring af netop de Vanskeligheder, der gjorde den til en Sag, saa at hvad der en Gang med et stolt Navn benævnedes Dansk Socialisme nu er som et forfaldent Taarn, der staar igen og knirker i Vinden over en Ruin.

Det er nødvendigt at gøre Opgaven vanskelig ikke blot for at begejstre den højhjærtede, men især fordi det alene derved vil være muligt at unddrage Opgaven den Forvandlingens fortærende Lov, der, hvis den kan, vil smuldre den imellem vore Hænder endnu inden den er født og fuldbaaren. Ja, jeg vil vove et Paradox og sige, at det ikke blot er nødvendigt at gøre Opgaven vanskelig, men at gøre den stadig vanskeligere jo nærmere Maalet den rykkes. Kun derved er vi i Stand til at tage det op med Tiden, der vil nivellere og reducere os; og kun derved vil Idealet kunne realiseres inden det allerede er ophørt at være Ideal.

Med et Billede vil jeg sige, at vi i Løbet mod Maalet maa kunne springe os selv forbi, med mindre vi kun vil opnaa at se den evige Komedie gentaget: at komme lige tidsnok til at overvære vore egne Ideers Begravelse. Det er nødvendigt, at vi ikke blot er paa Højde med os selv, men at vi ogsaa til enhver Tid holder et vaagent Øje med vor egen Mulighed.

Vi maa nemlig være os én Ting bevidst, den at vor Sandhed ligger mere i vor Stilling til det at ville, end i hvad vi vil. Med andre Ord, vor Sandhed er ikke væsentlig kvantitativ, men kvalitativ; og det vil atter igen sige, at vi ikke repræsenterer en eller anden Sandhed, men Sandheden; thi Sandheden er netop det kvalitative i enhver Tids Søgen og ikke det større eller mindre kvantitative, der er Genstand for Søgenen, thi det er, som enhver ved, underkastet den underlige Lov, at det bliver Løgn i samme Øjeblik det opnaar at blive anerkendt som Sandhed.

Derfor gælder det for os, der er i Opposition og véd at vi er det, at holde krampagtig fast paa vor agressive Stilling og være parate til i samme Øjeblik vor Idé naar Maalet at tage Stilling for den næste, der skal kvæle den. Er det en trøstesløs Stilling? Nej. Vi har nemlig en Visshed, der er mere værd end hundrede bundne Løgne: Vi er Sandheden selv, den evige Sandhed. Er det en ulaknemlig Stilling? Ja. Men vi bejler ikke til nogen Stands Taknemlighed. Det er os en Trøst nok at vide, at naar Folk en Gang kommer til at lede efter Sandheden, saa vil de finde den — ovenpaa vor Grav.

Alf Ingebrekt.

Vi vil —

—o—

VIII

(Sidste Artikel.)

Den Døde

—

Dersom Du er saa indlevet i den daglige Trummerum som en Østers mellem et Par Skaller, saa bliv Du ganske rolig ved at holde dig til Social-Demokraten og Politiken. Thi da hører Du til Bløddyrene, og dit rette Hjem er paa de store Sandbanker, hvor Politikerne en Gang om Aaret kommer og fisker efter dig.

Men har Du bevaret en Gnist af Mennesket i dig, saa forstaa i det mindste, at Du lever som en Østers.

Lad os sige, at Du er Arbejder, — det kan for Resten være omtrent lige fedt, hvad Du er, for der bliver i alle Tilfælde sagt til dig, at Du hører til de første Skaldyr i Verden. Gamle Wiinblad og Naturforskeren Cavling har endnu i de allersidste Dage forsikret deres Abonnenter om, at de, Abonnenterne, var prima Varer. Der er dog ingen, der fyr saa godt og billigt paa hele Jorden som Jens Kjeldsen! Men prøv nu en Gang at gaa for Eksempel Wiinblad efter i Sømmene, og Du vil se, hvor han løber op som den indvandrede daarlige svenske Skrædder han er.

At de danske Arbejdere er de første i Verden, kan jo nemlig ikke være andet end ren Humbug. Thi hvis vore Fagforeningsorganisationer, der nu kun har Lønkampen til Formaal, er de første, saa betyder det, at der er skabt en tilsvarende stærk Mester- og Kapitalistorganisation, som afballancerer Fagorganisationen. Og det er netop det, der er. De socialdemokratiske Politikere har, hvis de har Ret i deres eget Pral, skabt Verdens stærkeste Mesterorganisation overfor Arbejderorganisationen, — og det vil igen sige, at de har skabt Verdens stærkeste Balance i Tingene.

Tænk blot paa en af vore store Strejker. Den ser slem ud, — javel, men i samme Nu dukker dens Genfærd op: Lockouten. Ærbødigst P. Knudsen og Etatsraad Niels Andersen. Og de arme idiotiserede Arbejdere, der faar alle Kløene, skal saa gaa omkring med den fæiske Bevidsthed, at de bliver pryglede igennem som de første i Verden. Det er de bedst organiserede Prygl, der overhovedet findes, ærbødigst Niels Andersen og P. Knudsen.

Her trænger vi til en Mand, et Menneske, en Eneste, der raaber: Fæhunde, Strejkeafslutninger er ikke andet end Allliancer, nye Overenskomster om en skibben Ballance, ligesom Valgafslutninger. Og I bliver ved med at strejke og vælge! God Fornøjelse, nu gaar jeg!

— — Hvor gaar han saa hen, den Ene?

Jo, han gaar det lille korte Stykke Vej, ikke længere end herfra og dertil, ikke Mile men et Skræv, ikke et Buk men et Spark, — fra andres Meninger over i sin egen, over i den Mening, at her staar de socialdemokratiske Wiinblad-Cavlingske Fæhunde, og her staar han!

Men vi er stemte og strejkede og snapsede saadan sammen i Troen paa P. Knudsen og Niels Andersen, at de fleste af os tør sgu ikke tro paa sig selv. Skulde de to kloge Herrer se forkert? Er det muligt at komme længer end til en Valgdag og en Lockout? P. Knudsen, det er jo Partiets Tænker, som han sagde Svindleren P. Holm, hvad Fanden skal saa vi andre tænke for? Og Niels Andersen er ligesom Lyngsie begyndt som Arbejdsmand, saa der maa da ligegodt være noget om det! Skulde Kong Frederik den Ottende og Social-Demokraten tage fejl? Lige saa gerne tvivle om Helligaanden! For vi er da ikke Hedninger, men maalbevidste danske Arbejdere — de første i Verden!

Ja, kære Venner, er I det, og er der inden i Jer ikke den ringeste Respekt for jer selv, men kun Respekt for Sludder og Brovl har vi aldrig nok af, saa stryg I Socialismen af jer fremdeles, — stem, strejk og snaps væk med Wiinblad og Niels Andersen og Cavling og P. Knudsen; men om I kommer en Tomme ud af Flækken, om I bliver andet end Strejkere og Lockoutede, saa maa I kalde Karl Marx for en gammel Mads.

Efter 1884, da Hørdum og P. Holm blev valgte ind i Rigsdagen, er Tanken om Socialismen og den sociale Revolution død iblandt os.

I. .I

—•—

Valgflæsket

—o—

Valget er overstaaet, Demokratiet sejrede, en ny og for Arbejderne glimrende Tid gaar vi i Møde, skriver Social-Demokraten.

Demokratiet sejrede jo med en knusende Majoritet, og naar Majoriteten blev saa vældig, skyldes det jo selvfølgelig den Omstændighed, at der ingen Mobliste fandtes. Og naar vi saa spørger os selv, hvorfor der ingen Mobliste var, saa kan Svaret kun blive dette, at de Herrer Storborgere i Grunden er ganske godt tilfredse med den Ledelse, som Byen nu har; de indser godt, at deres Interesser lider ingen synderlig Overlast derved, i hvert Fald ikke saa meget, at det kan betale sig at ofre stort for at faa deres egne Mænd derind. Man ser jo da ogsaa, at Social-Demokraten glædestraalende fortæller, at dette er Bevis for, at der intet kan bebrejdes det nuværende Styre.

Men hvor er det ikke sørgeligt, for hvem der virkelig i Socialismen ser noget andet og bedre end denne Handlen med de Herrer Storborgere, denne Prangen og Prutten for at faa nogle ubetydelige Fordele for Arbejderne. Alliancen med det fine Bourgeoisi, er det ikke noget i saa høj Grad unaturligt, at man bliver ganske vammel ved Tanken derom? Social-Demokraten fabler daglig om de „frie" danske Arbejdere, der lever i et „frit" Land; ja Gud hjælpe os for frie Arbejdere; nej, saa længe som Arbejderne lever under saa usle Forhold som nu, er det ikke værd at tale om frie Arbejdere.

Men ud af dette Uføre kommer vi ikke, saa længe vi roligt lader vore Førere køre frem paa denne Maade, i Spand med Arbejdernes virkelige Fjender. Kommer man saa endelig og siger til de Herrer: hvorfor gennemfører I ikke dette eller hint, saa faar man altid det Svar: fordi de for hele Staten gældende Love forhindrer os deri. Ja, men hvad i Herrens Navn, af hvad Grund skal vi da ofre saa meget for at faa Jer derind, naar I saa, naar det kommer til Stykket, alligevel ikke kan gennemføre nogen virkelig gennemgribende Reform, om hvilken man kan sige, at det betyder et Skridt i socialistisk Retning? For I tror da vel ikke, at I vedblivende kan tilfredsstille Arbejderne ved at indbilde dem, at det er Jer, der alene har Æren af, at København ikke er bleven en fuldstændig Stenørken overalt? Jeg tror heller ikke, at I er i Stand til vedblivende at holde dem samlede paa Agitationsnummeret om Kommunens Overtagelse af Sporvejene, thi hvis I kalder det for Socialisme, ja saa er der virkelig ikke meget at begejstres for. Og fordi I lige før Valget gennemfører 8 Timers Arbejdsdagen for Gasværksarbejderne eller den vældige Lønforhøjelse for Jord- og Betonarbejderne, at de nu maaske kan spise sig mætte hver Dag, tænk hver Dag — det tror jeg heller ikke, Arbejderne staar i nogen særlig Taknemlighedsgæld til Jer for, thi de vil ikke altid se paa dette som Naadegaver, men derimod tage det som en ringe Betaling for udført Arbejde.

Naar I derfor paa Vælgermøderne staar og roser Jer af, at I har gennemført dette eller hint, og paa den for Jer egne gribende Maade fortæller om alle de gode Reformer, I har indført til Gavn for Arbejderne, og som I nok synes de burde være taknemmelige for, saa husk paa, at det er Arbejderne selv, der har sat Jer paa de Pladser, netop fordi de vilde have disse forskellige smaa Reformer, og ogsaa fordi de mener, at det socialistiske Samfund paa den Maade kommer os nærmere — hvad jeg for mit personlige Vedkommende tvivler meget stærkt paa.

Carl Hansen.

—•—

Et Kapitel af Tolstoj's „Opstandelse"

(Oversat fra en ucensureret russisk Udgave af Aage Madelung)

—o—

Især kom Nechljudow til at holde af en ung, brystsyg Mand, Krylzow, der blev sendt bort til Tvangsarbejde i Gruberne med den samme Fangetransport, som Katjuscha var bleven puttet ind i. Nechljudow havde allerede i Jekaterineburg gjort hans Bekendtskab og havde siden undervejs set ham et Par Gange og snakket med ham. En Gang i Sommerens Løb, da Transporten holdt Rastdag, havde Nechljudow været sammen med ham hele Dagen, og da Krylzow havde faaet Munden paa Gled, fortalte han ham sin Historie og hvordan han var blevet revolutionær.

Hans Historie før Fængslingen var meget kort. Han var eneste Søn, og Moderen opdrog ham. Han havde let ved at lære baade i Gymnasiet og Universitetet, og han tog Afgangseksamen fra det matematiske Fakultet med første Karakter. Man tilbød ham at blive ved Universitetet og gøre en Studierejse til Udlandet. Men han betænkte sig. Der var en ung Pige, som han elskede, og han tænkte paa at gifte sig og faa en Virksomhed indenfor Semstwo'et. Han havde Lyst til det altsammen, men kunde ikke bestemme sig til noget. Saa var det, at Universitetskammeraterne bad ham om Penge til en for alle fælles Sag. Han vidste, at denne fælles Sag var Revolutionen, som han den Gang ikke havde Spor af Interesse for; men for Kammeratskabets Skyld og af Forfængelighed gav han Pengene. Ellers kunde man jo tro, at han var bange. De, der havde faaet Pengene, blev arresterede; man fandt en Seddel, af hvilken det fremgik, at Krylzow var Giveren; han blev arresteret og kom først til at sidde paa Politistationen og siden i Fængslet.

— I det Fængsel, jeg kom til

Korsaren

at sidde i, sagde Krylzow (han sad med indfaldent Bryst paa en høj Bænk og støttede Albuerne mod Knæene, og saa kun af og til op paa Nechljudow med sine feberhede, smukke Øjne), — i det Fængsel var Reglementet ikke særlig strængt; vi var ikke blot i Forbindelse med hinanden ved at banke paa Væggene, men spadserede ogsaa i Gangene, talte sammen, delte Rationer og Tobak og sang ovenikøbet Korsange om Aftenen. Jeg havde en god Stemme. Ja. Hvis Mor ikke havde været — hun var meget urolig for mig —, saa havde jeg befundet mig vel i Fængslet, ja haft det baade behageligt og interessant. Der gjorde jeg blandt andet Bekendtskab med den berømte Petrow (han skar siden Halsen over paa sig med et Glasskaar i Fæstningsfængslet). Der var flere andre. Men jeg var ikke revolutionær endnu den Gang. Jeg gjorde ligeledes Bekendtskab med mine to Naboer i Cellerne ved Siden af min. De var blevet fængslede for en og den samme Sag med de polske Proklamationer og var tiltalte for Forsøg paa at flygte fra Konvojen, da de blev ført til Jernbanen. Den ene var Polak, Losinsky, den anden Jøde og hed Rosowsky. Ja. Den samme Rosowsky var en ren Dreng. Han sagde, at han var sytten Aar, men han saa ud ikke til mere end femten. Han var lille og mager og med funklende sorte Øjne, livlig og som alle Jøder meget musikalsk. Hans Stemme var endnu i Overgang, men han sang udmærket. Ja. Mens jeg var der, blev de begge ført i Retten. Det var om Morgenen. Om Aftenen kom de tilbage og fortalte, at man havde dømt dem til Døden. Ingen havde ventet det. Saa ubetydelig var deres Forseelse — de havde kun gjort et Flugtforsøg fra Konvojen og havde tilmed ikke saaret nogen. Og saa var det jo saa unaturligt, at man kunde lade et saadant Barn som Rosowsky henrette. Og vi var allesammen i Fængslet enige om, at det kun var for at skræmme, og at Dommen ikke vilde blive stadfæstet. Til at begynde med ængstede vi os, men saa faldt vi til Ro, og Livet gik igen sin gamle Sture. Ja.

Men saa en Gang om Aftenen kommer Fangevogteren hen til min Dør og meddeler mig hemmelighedsfuldt, at der var kommet et Par Tømrere for at bygge en Galge. Jeg forstod først ikke, — hvad det var for noget? Hvad det var for en Galge. Men den gamle Vogter var saa ophidset, at jeg efter at have set paa ham forstod, at det var til de to. Jeg vilde banke paa Væggen for at tale med Kammeraterne, men jeg var bange for, at de to skulde høre det. Ogsaa Kammeraterne tav stille. Øjensynligt vidste de det alle. Paa Gangen og i Cellerne var der hele Aftenen dødsens stille. Vi bankede ikke til hverandre og sang ikke. Ved Ti-Tiden kom Fangevogteren igen hen til mig og meddelte, at der var kommet en Bøddel fra Moskva. Han sagde kun det samme og gik saa igen. Jeg gav mig til at kalde paa ham, at han skulde komme tilbage. Pludselig hører jeg, at Rosowsky raaber til mig over Gangen fra sin Celle: „Hvad vil De? hvorfor kalder De paa ham?" Jeg sagde noget ligegyldigt, at han havde bragt mig Tobak, men han ligesom gættede, hvad det var, og begyndte at udspørge mig: Hvorfor vi ikke sang? Hvorfor vi ikke bankede? Jeg husker ikke, hvad jeg svarede ham, og gik hurtigt tilbage fra Døren, for ikke at tale med ham. Ja, en forfærdelig Nat var det. Hele Natten lyttede vi efter enhver Støj.

Pludselig hen imod Morgenen hører jeg, at man aabner Døren til Gangen, og at nogen gaar, en hel Masse Mennesker. Jeg stillede mig ved Glughullet. Der brændte en Lampe ude i Gangen. Først gik Opsynsmanden forbi. Det var en svær Mand, der saa ud til at have baade Selvtillid og Bestemthed. Hans Ansigt var ikke til at kende, saa blegt, nedslaaet og forfærdet var det. Efter ham kom Fængselsforstanderens Assistent med rynket Pande og et bestemt Udtryk; bagefter kom Vagten. De gik forbi min Dør og standsede foran Cellen ved Siden af. Og saa hører jeg Assistenten raabe med en sær Stemme: „Losinsky, staa op, tag rent Linned paa!" . . . Ja. Derpaa hører jeg Døren skrige paa Hængslerne. De gik ind til ham. Saa hører jeg Losinsky's Skridt. Han gik til den modsatte Ende af Gangen. Jeg kunde kun se Opsynsmanden. Han staar hvid i Ansigtet og knapper den samme Knap op og til igen og trækker Skuldrene op og ned. Ja. Pludselig var det, som om han blev bange for noget, og han flyttede sig til Siden. Det var Losinsky, som gik forbi ham og kom hen til min Dør. En smuk, ung Mand var det. De ved nok af den gode, polske Type med bred lige Pande og et Væld af lysblonde, lokkede fine Haar og prægtige, blaa Øjne. Det var saadan en frisk og sund og stærk ung Mand. Han standsede foran mit Glughul, saa jeg kunde se hele hans Ansigt . . . Nu et forfærdeligt, indfaldent graat Ansigt.

— Krylzow, har Du Cigaretter?

Jeg vilde række ham, men Assistenten rev sit Etui op af Lommen, som om han var bange for at komme bagefter, og bød ham. Han tog en, og Assistenten strøg en Tændstik til ham. Han gav sig til at ryge og ligesom faldt i Tanker.

Men saa var det, som om han kom til at tænke paa noget, og han begyndte at tale: „. . . Og det er grusomt og uretfærdigt. Jeg har ikke begaaet nogen som helst Forbrydelse. Jeg . . ." I hans hvide, unge Hals, som jeg ikke kunde løsrive mine Øjne fra, var der noget, som skælvede, og han tav. I det samme hører jeg Rosowsky raabe noget i Gangen med sin spinkle, jødiske Stemme. Losinsky kastede Cigaretstumpen og gik bort fra Døren. Og saa kom Rosowsky til Syne i Glughullet. Hans Barneansigt med de fugtige, sorte Øjne var rødt og vaadt af Sved. Han havde ogsaa rent Linned paa, og Bukserne var altfor vide, og han trak uafbrudt op i dem med begge Hænder og rystede over hele Kroppen. Han stak sit ulykkelige Ansigt helt hen til mit Glughul: „Anatoli Petrowitsch, det er jo da sandt, at Doktoren har ordineret mig Kamillethe for Brystet? Jeg er ikke rask, Jeg vil drikke noget mere Kamillethe." Ingen svarede, og han saa spørgende fra mig til Opsynsmanden. Hvad han vilde sige dermed, var jeg heller ikke klar over. Ja. Pludselig gjorde Assistenten sit Ansigt strængt og raabte igen med en underlig skærende Stemme: „Hvad er det for Paahitter? Kom, lad os gaa." Rosowsky var øjensynlig ikke i Stand til at forstaa, hvad der ventede ham, og han gik ligesom for at skynde sig, næsten løb foran dem allesammen i Gangen.

Men lidt efter vilde han ikke længere. Jeg hørte hans gennemtrængende Stemme og Graad. Man masede og trampede med Fødderne. Han skreg gennemtrængende og græd . . ., længere og længere borte. Døren i Gangen vred sig paa Hængslerne, og alt blev stille . . . Ja. Og de hængte dem ogsaa. De kvalte dem begge to med Hampereb. Den anden Vogter saa det og fortalte mig, at Losinsky ikke havde gjort Modstand, men Rosowsky kæmpede længe med dem, saa de med Magt maatte slæbe ham op paa Skafottet og lægge Løkken om Halsen paa ham. Ja. Denne Vogter var en enfoldig Fyr. — Man havde fortalt mig, at det skulde være saa forfærdeligt, sagde han. Der var ikke Spor af forfærdeligt ved det. Aldrig saa snare de dinglede — gjorde de bare saadan to Gange med Skuldrene, — han viste, hvordan Skuldrene havde trukket sig krampagtigt opad og sænket sig igen. Saa hev Profossen dem i Benene, forstaar De, for at Løkkerne skulde trække sig bedre sammen, og færdig med Snyre; de sprællede ikke mere. Der er ikke noget forfærdeligt ved det, gentog Krylzow Fangevogterens Ord og prøvede paa at smile, men i Stedet for at smile gav han sig til at hulke.

Længe derefter tav han og aandede tungt, mens han sank Graaden, der hulkede i hans Strube.

— Fra den Dag tilhørte jeg Revolutionen. Ja, sagde han, da han var kommet til Ro og i korte Træk fortalte Resten af sin Historie.

Han hørte til det socialrevolutionære Parti og var tilmed Føreren for den Gruppe af det, som havde til Maal at terrorisere Regeringen, for at den selv skulde afstaa Magten til Folket. For denne Sag rejste han snart til Petersborg, snart til Udlandet, snart til Kiew og Odessa og havde Held med sit Arbejde overalt. Et Menneske, som han stolede fuldt ud paa, forraadte ham. Han blev grebet, og mens hans Sag verserede for Retten, holdt man ham to Aar fængslet. Han blev dømt til Døden, men det blev forandret til livsvarigt Tvangsarbejde.

I Fængslet havde han faaet Svindsot, og under de Forhold, han nu befandt sig i, havde han at se til næppe mer end et Par Maaneder tilbage at leve i. Det vidste han selv, og han angrede ikke, hvad han havde gjort, men sagde, at hvis han havde et Liv til, vilde han benytte det til det samme, — til Tilintetgørelsen af den Tingenes Orden, hvor noget saadant var muligt, som det han havde set.

(Denne Mands Historie og det nære Forhold til ham forklarede Nechljudow meget af det, han ikke før havde forstaaet.)

Det slaar Sludder i Socialen

—o—

Social-Demokraten anbefalede i Onsdags den „store" Børnehjælpsdag, som ophøjer de fattige Børn til en fast Institution, ligesom Arbejdsløshedsloven forleden i Rigsdagen gjorde de voksne Proletarer til en lovordnet Institution. Og Social-Demokraten er henrykt ved Tanken om det Tiggeri, som nu skal sættes i Gang over hele Byen for Børnene; den skriver, at paa et forberedende Møde anbefalede Statsraadssekretær (!) Koefoed og Raadmand P. Knudsen Sagen varmt.

Men lige efter i samme Nummer haaner Social-Demokraten varmt Prinsesse Maries „vestindisk patriotiske Negerbasar i Koncertpalæet"; Bladet kalder den for „et ganske ordinært og vammelt Velbædighedsarrangement med Tombola og Biografteater". Social-Demokraten taler om de Folk, der har „maset sig ind paa Prinsesse Marie", og med en lignende Foragt nævner den de „trollede Negerbørn".

Wiinblad, som selv er et skaldet svensk Skræbberbarn, gaar altsaa nu i den Grad i Barndom, at han finder Raadmand P. Knudsens og Statsraadssekretær Koefoeds Børnehjælp fortræffelig, — men den samme Børnehjælp foragtelig, naar det er Professor Ehlers og Prinsesse Marie, der laver den! Vi andre skulde mene, at det maa vel være hip som hap, enten er der Mening i begge Dele, eller ogsaa er der ikke Mening i nogen af Delene. Det sidste er det rimeligste. Børnehjælpsdage er en Attest, man giver sig selv for, at man sørger for Børnene en Dag om Aaret og forsømmer dem de andre 364 Dage.

Men gamle Wiinblad skriver altsaa, at naar P. Knudsen og Kongens Statsraadssekretær arrangerer det, saa skal vi tro paa det, ellers ikke. Han kan ikke en Gang længer holde Balancen i sin egen Avis, det slaar Sludder for ham. Gud ved, om Svenskerne ikke burde have beholdt ham ovre hos sig, da han endnu var et dejlig trollet Skræbberbarn.

Korsar.

Kommunal Strejke

—o—

Gøteborg, 4. April. (Ritz. Bur.) Strejken blandt Byens kommunale Arbejdere tog sin Begyndelse Kl. 7 i Morges.

De Arbejdere, der berøres af Strejken, er ansatte ved Vand-, Gas-, Vej- og Kloakvæsnet, ialt 450—475 Mand, hvoraf de fleste tilhører Fagforeningen. Renovationsvæsnet berøres ikke af Strejken.

Ved Byens Vandværk er det kun Ugearbejderne, der har nedlagt Arbejdet. Maskinpersonalet er indtil videre uberørte af Konflikten, hvorfor man ikke behøver at frygte for nogen Afbrydelse i Vandforsyningen.

Etatsraaden og Arbejderne

—o—

Spidsartiklen i Gaar i Social-Demokraten var skrevet af Etatsraad Nils Andersen, Formanden for Arbejdsgivernes Fællesorganisation. Det var en overlegen Skrivelse angaaende Konflikten i Skibsindustrien, og Social-Demokraten bragte den med stor Ærbødighed foran i Bladet uden nogen Tilføjelse.

Hvis Arbejderne ikke var saa aldeles vænnede af med at læse og tanke samtidig vilde de af dette lille Eksempel forstaa, hvor langt tilbage de er. De kan ikke røre sig, uden at Etatsraad Andersen melder sig og siger, at det er vel nok noget han bestemmer. Alt det om de socialdemokratiske Arbejderes første Klasses Organisationer er ikke mere end akkurat den halve Sandhed; den anden Halvdel er, at overfor staar de kapitalistiske Arbejdsgiveres mindst lige saa stærke Organisationer, skabte de ogsaa af den socialdemokratiske Politik. Og hvad har Arbejderne saa egenlig vundet? De maa jo tage Nils Andersen med paa Raad, hver Gang de vil røre sig. — er det det, Social-Demokraten skriger sig hæs paa som en Sejr for de „maalbevidste" Arbejdere?

Ja, det er saamænd. Og hver Gang Nils Andersen har skrevet en af sine bekendte ledende Artikler til Social-Demokraten, falder Bladet paany i Trance og fabler op om, at det kan Arbejderne se, hvor stærke de er!

Men Etatsraad Andersen ler; for han er dog den stærkeste. Det er nemlig hans kapitalistiske System hele den socialdemokratiske Politik arbejder under.

Ravachol.

Det ny Arbejdsmands Forbund

—o—

Løgnagtige Beskyldninger

Det er ganske forbavsende, hvilke Anstrængelser der gøres i det skjulte af „Dansk Arbmd.s Forbund"s Ledelse for at gøre os til Kapitalisternes Allierede; Medlemmerne skal absolut bibringes den Opfattelse, at „Det ny Arbmd.s-Forbund" paa en eller anden Maade staar i Forbindelse med Kapitalisterne, thi det er efter de Herrers Mening noget af det værste, der kan siges om en Arbejder. Og det gælder jo om at faa saa mange som muligt til at tro, at Kapitalisterne er noget af det værste Udskud, Jorden nogensinde har fostret, men noget saadant er hverken rigtigt eller retfærdigt. Man har ikke Ret til at lægge Skylden for noget, Udviklingen har ført med sig, over paa den enkelte; thi det er noget i Smag med dem der mener, at man ved at rydde et Statsoverhoved af Vejen kan forandre Styreformen i et Land; men Virkningen af noget saadant bliver gerne den stik modsatte af det, der tilsigtes.

Vi har jo alle, baade Kapitalisterne og os, et tilfælles; vi vil alle sikre os saa mange af Livets Goder vi kan; og vor Forbundsledelse danner jo ingen Undtagelse fra Reglen; de vil jo langt hellere leve som Kapitalister end som Arbejdsmænd. Der er f. Eks. langt mindre Afstand mellem en Grøftegraver paa Landet og Bonden, han arbejder for, end mellem den samme Grøftegraver og hans Forretningsfører i Fagforeningen.

Rejser Grøftegraveren paa Jernbane, er det altid paa 3. Klasse, og hans Arbejdsgiver gør i de fleste Tilfælde sine Rejser paa samme Vognklasse; men Hr. Forretningsføreren rejser altid paa 2. Klasse, hvor hans vis a vis ikke er nogen Arbejdsmand, men snarere en af de „forhadte" Arbejdsgivere, i hvis Selskab vore Tillidsmænd synes at befinde dem som Fisken i Vandet. Sommerfuglen glemmer tit, at den har været Kaalorm. De Herrer Forretningsførere med deres ca. 4000 Kr. i aarlig Indtægt plus fri Rejse paa 2. Klasse vil vi anbefale at stemme Tonen lidt ned, naar de tordner løs mod os; thi det er jo ikke ganske udelukket, at det kunde falde os ind grundig at sætte Medlemmerne ind i Forhold, som kunde bevirke, at det gik dem som Konen i Muddergrøften.

Vi skal i Dag indskrænke os til som en lille Mundsmag blot at nævne, at i 1899 under den store Lockout sad en Provinsforretningsfører, i al den Tid Lock-out'en varede, paa Hovedkontoret her i København og hævede sine 6 Kr. om Dagen i Diæter plus sin fulde Løn for nogle Timers dagligt Arbejde. De udelukkede fik samtidigt 6 Kr. om Ugen. Vi overlader ganske til vore Standsfæller at anstille Sammenligninger.

Naar de Herrer som Ledere af „kooperative" Foretagender optræder som Arbejdsgivere, saa er det ganske paa kapitalistisk Facon, med Direktører med adskillige tusinde Kroner i Løn og med Arbejdslønninger, der ikke er en Smule højere end Lønningerne hos alle andre Arbejdsgivere, det er saamænd ikke de høje Arbejdslønninger der hverken har bragt Margarinefabriken eller Mælkeriet „Enigheden" ud af Ligevægt. Nej, vore lønnede Tillidsmænds Gøren og Laden, som hele deres Levevis er kapitalistisk, og netop derfor er deres Bulder en tom Frase og intet andet. Havde de ladet Partiet lede den kooperative Bevægelse, saa havde de undgaaet at komme til at konstatere deres egen Umulighed paa dette Omraade, og Arbejdsmændene havde været adskillige hundrede tusinde Kroner rigere.

Vi kan i mange Retninger ikke en Gang regne vore ledende Mænd blandt de humane Arbejdsgivere, thi man har Eksempler paa, at de baade har været inhumane og despotiske. Og i denne Forbindelse skal blot nævnes Lyngsies Forhold overfor Direktør Bramstrup, den dygtigste Leder Mælkeriet „Enigheden" nogensinde har haft, og hvem det lykkedes at bringe Orden i Forholdene, og derved bringe den synkende Skude nogenlunde paa ret Køl igen, men den Maade, han blev fjernet paa, taler ikke til Ære for hans Arbejdsgiver.

Lyngsies Privatsekretær, der er ansat af Hovedbestyrelsen, havde en Gang tilladt sig paa et københavnsk Fællesbestyrelsesmøde at kritisere Hovedbestyrelsen. Kritiken var fuldt ud berettiget, — men det skulde Sekretæren ikke have gjort, thi ved det første samlede Hovedbestyrelsesmøde maatte han staa Skoleret for sine Udtalelser, og den nyvalgte Borgerrepræsentant i København hævdede ved denne Lejlighed med Styrke, at Sekretæren i et og alt skulde tilhøre Flertallet, (det har han, Borgerrepræsentanten, altid gjort; hans Energi sidder i Albuerne); og der vedtoges noget i Retning af, at hvis han, Sekretæren, ikke holdt sig indenfor passende Grænser, maatte han tage Følgerne. Det vedtagne var en Resolution, som de Herrer ikke turde lade tilføre Forhandlingsprotokollen. Resolutionen blev derfor, efter at den var vedtagen, puttet i Kakkelovnen.

Saaledes giver „Frisindets Repræsentanter" deres Kammerater Mundkurv paa. Selvstændigt tænkende Mænd bindes og bastes, mens Vejrhanerne kommer til Højbords. De anførte Træk, der blot er skitserede, viser, at der ikke er mindste Forskel paa vore ledende Mænd og de andre Arbejdsgivere, og derfor skal de vogte dem for at slaa med Sten, naar de selv bor i et Glashus.

Undertegnede har i adskillige Tilfælde hos Arbejdsgiverne mødt en Fordomsfrihed og et aabent Øre for vore Krav, der har virket som en velgørende Modsætning til den Snæversynethed, jeg har tørnet sammen med i Hovedbestyrelsen for „Dansk Arbejdsmands-Forbund".

Hvortil denne evige Dans paa en Vulkan? Hvortil denne evige Krig? Hvorfor ikke hellere virke for Freden paa Arbejdsmarkedet som for Freden blandt Nationerne?

Der staar her i dette Land to stærke Organisationer overfor hinanden, Arbejdernes og Arbejdsgivernes, og man skulde ikke synes det maatte være saa vanskeligt, at faa de to betydelige Faktorer i det nuværende Samfundsmaskineri til at forstaa, at det simpelthen ikke kan betale sig for dem at slaas, men at

det vil være langt fordelagtigere for begge Parter at holde Fred. Strejken som Lock-out'en er et tveægget Sværd, der bør anvendes saa sjældent som muligt og med største Varsomhed; det sidste synes ikke at staa klart for en Del af Arbejdsgiverne i Øjeblikket, men de lærer det nok.

Fred i Produktionen er en af de Opgaver, „Det ny Arbejdsmands-Forbund" har sat sig, og den vil vi gøre vort til at løse.

Vi har ikke mere med Kapitalisterne at gøre end alle andre Fagforeninger, og vor Organisation er lige saa lidt en Skruebrækkerforening som nogen anden Fagforening er det, og vi forstaar ikke, at voksne Mennesker gider gentage noget saadant Vaas, selv om det tudes dem i Ørerne. Det er næppe Umagen værd at tage til Genmæle mod sligt Nonsens; men vi har dog, for at stoppe Vrøvlet, tilstillet Pressen vore Love, og de Blade, der har ofret dem nogen Omtale, er enige om, at der intet findes i dem, der berettiger nogen til at slynge dette Haansord efter os.

P. Poulsen.

Den Algode

—o—

Vorherre havde forleden Dag et lille Anfald af Gemytlighed.

I dette lod han en lille Pige paa 6 Aar brænde halvt ihjæl. Moderen, en fattig Enke, var gaaet ud for at skure Trapper; derved havde Gud nu i sin Visdom bestemt, hun skulde tjene sit Brød. Og imens lod hun Ungen være ene inde i Lejligheden for at koge Vand til Trappevadsken.

Saa skete det, at Ilden fra Gasapparatet fik fat i Barnets Kjolelív, og øjeblikkelig stod alle Klæderne i Flammer. Hun løb ud paa Gaden, hvor en behjertet Mand flaaede det brændende Tøj af hende, medens hun hvinede og skreg og vred sig i Smerte.

Jeg er ikke overdreven stiv i den hellige Skrift. Men saa vidt jeg erindrer staar der et Sted i det ny Testamente, at ikke en Spurv falder til Jorden uden eders Faders Villje. Og da det ny Testamente jo er helligt og ukrænkeligt ligesom Hs. Majestæt Kongen og Vorherre selv, saa maa det vel være sandt. Men er det saaledes, bliver det jo Vorherre — selve den uendelig vise og algode Gud, efter hvis Ordre Ildspaasættelsen skete. Derom kan der ikke være Tvivl.

Efter den stakkels indskrænkede Logik, Himlen har velsignet os syndige Mennesker med, synes det at være ikke saa lidt af en Skurkestreg, saaledes at stikke Ild i et lille uskyldigt Barn. Det forekommer os grusomt i allerhøjeste Grad; og vi begriber aldeles ikke, hvilke Motiver der har drevet Gud til denne Handling, som, hvis den var bleven begaaet af et af os skrøbelige Mennesker, havde indbragt os en længere Tugthusstraf. Og det nytter ikke, at vi slaar det hen med, at Guds Veje er uransagelige, dertil synes Uretten altfor soleklar.

Havde det endda været et voksent Menneske, en ondskabsfuld Politibetjent eller Volle, en brutal Justitsminister eller et andet Bæst, saa kunde man opstille den Hypotese, at det var sket som Straf for en eller anden begaaet Brøde. Det passer ganske vist heller ikke med Begrebet: algod; men med lidt Fantasi og god Vilje kan man jo nok faa det til at rime. Men her er Tale om et Barn — et lille uskyldigt 6aars Barn! Man kan umulig tænke sig, at et Væsen i den Alder allerede kan have saa mange Synder paa sin Samvittighed, at en saadan Lidelse kan være en passende Straf. Bibelen siger jo ogsaa selv, at de smaa Børn er syndefri.

Man har jo hørt saa mange Beretninger om Fandens Ondskab. I det gamle Testamente hører vi, hvorledes han lokker Adam og Eva til at spise den forbudne Frugt; og i det nye ser vi ham og hans Legioner besætte stakkels syndige Mennesker, saa de faar Krampe og Ligfald. Det er naturligvis ikke videre fromt gjort af Fanden. Han burde jo passe sig selv og lade Menneskene og Vorherre være i Fred. Men sammenlignet med de Forbrydelser, Vorherre gør sig skyldig i, er det dog rene Bagateller. Fanden bliver ved Siden af ham en ren Helgen. Han reduceres til en gemytlig Gavtyv, der gerne vil drille Vorherre lidt, og vi Mennesker har i Grunden gjort ham skammelig Uret, naar vi har sværtet ham saa stærkt.

Men alligevel paastaar man, at Gud er algod, og Fanden ond. Staten lader Børnene lære det i Skolerne, den lader Præsterne prædike det ud over Menighederne i Missionshuse; og tvivler man og udtaler sig derom paa en ligefrem Maade, saa sætter Magthaverne os et Par Maaneder ud paa „Vestre", at vi der kan forbedre vore syndige Tanker.

— — —

Gud algod! Ha, ha — Gu' er han ikke god. Hvis han virkelig eksisterede, maatte han være værre end alle Djævle tilsammen. Det ved Magthaverne og Dommerne og Præsterne nu saa saare godt. Men sige det højt, det tør de s'gu ikke, de tør ikke engang tænke det; thi Gud ransager jo Tankerne, og han kunde jo gerne hævne sig, den kære, algode Mand. Men frygte og tilbede ham det tør de, eller rettere, det tør de ikke undlade. Derfor staar Præsten hver Søndag i Kirken og smigrer ham i de mest udsøgte Vendinger, og Menigheden hyler Sange til hans Pris.

Den Vilde frygter sin Gud og ofrer til ham, for at ikke Lynet skal slaa ned i hans Hus, Pesten dræbe hans Kvæg, eller Hagel og Regn ødelægge hans Høst. Det tyvende Aarhundredes Europæere frygter og tilbeder deres Gud og kalder ham algod og alvís, for at han ikke skal hævne sig paa dem.

Gud, hvor grinagtigt!

Sophus Rasmussen.

Revolutionen og de Forsigtige

—o—

Det er en Paastand, man ofte hører fremsat af vore Klassefæller, at her hjemme er det unyttigt at søge at agitere Proletariatet op til Kamp mod Magthaverne, hvis man da vil, at denne Kamp skal foregaa paa en anden og virksommere Maade end den, vi hidtil har set; „thi," siger man, „Revolutionen — dette at mane Masserne op til bag Barrikader at sætte haardt mod haardt, det er et saa farligt Eksperiment, at ingen fornuftig Arbejder gaar med dertil!"

Hvis denne Paastand var noget nyt eller noget specielt dansk, eller hvis det aldrig før i Historien var sket, at Folket, i Forbitrelse over den Haan og Uret det saa og følte fra oven, havde grebet til Vaaben og givet Magthaverne Svar efter samme Recept, som den efter hvilken de selv var bleven tiltalt, saa vilde jeg tro paa disse Ulykkesprofeter og betragte deres Spaadomme som Udslag af en skarp Forudseenhed og ikke, som nu, kun af en overdreven Forsigtighed og utidig Selvopgivelse. Men Sagen er, at dette Raab er hverken noget nyt eller noget særlig dansk. Tværtimod, man kan høre det samme i hvilket som helst andet Land, og naturligvis særlig i dem, der i Lighed med vort eget aldrig i sin Historie kan opvise andre Revolutioner end dem, Adelen foretog, da den i Middelalderen tog Magten og Retten fra Bønderne og gjorde dem til deres lydige Trælle. I Frankrig og Tyskland, i Italien og Østrig, der raaber de forsigtige det samme, og dog har disse Nationers Historie vist, at det ikke var Mangel paa Evne eller Vilje til at handle, der forhindrede Folket i at frigøre sig; men kun Mangel paa Forstaaelse af under hvilke Former Friheden naas.

Og nu i Rusland? Raabte man ikke for endnu kun faa Aar tilbage paa det umulige i at faa den russiske Arbejder og Bonde mandet op til Handling? De var for uvidende, for sløve og selvopgivende, sagde man. Og medens man henviste til, hvorledes de som viljeløst Kvæg rolig lagde sig til at dø Hungersdøden, naar deres fattige Høst slog fejl, rystede man paa Hovedet ad de faa Terrorister og Revolutionære, hvis staalsatte Viljer trodsede Zaren og hans Stab af samvittighedsløse Medhjælpere og prædikede Revolutionens og Menneskerettighedernes Idé for det lidende og undertrykte Folk. „De er gale, desperate, fanatiske!" sagde man. Men nu? Ja, nu staar hele Landet i Oprør. Bonden, Industriarbejderen, Studenten — alle i Hob har de rejst sig og vendt deres Vaaben og Forbandelser mod „den lille Fa'r Zaren," der, som de revolutionære havde forudsagt, gav dem Kugler, da de bad om Frihed og Brød. Og intet tænkende Menneske tvivler nu mere om, hvem det bliver, der tilsidst gaar af med Sejren.

Men tænk jer nu, alle I forsigtige, som saa overlegent trækker paa Skuldrene, saa snart I hører nævne Ordet: Revolution, tænk jer nu hvad der vil ske her og i alle andre civiliserede Lande, den Dag da Telegrafen bringer sit Budskab Verden over om, at nu har vore russiske Kammerater sejret og frigjort sig fra dem, der plyndrede og haanede dem, som vore Herskere gør det ved os. Tror I ikke, at denne Sejersbulletin, som blandt Vesteuropas intelligente Arbejdere anderledes vilde blive forstaaet og udbredt end Revolutionstanken blev det i Rusland, vilde virke som et Befrielsens Budskab og tænde Sindene i Brand? Tror I ikke, at hele det store Proletariat, for hvem Livet gik hen i een evindelig Kamp for Brødet, at alle disse fattige, der, trykket ned i den dybeste Elendighed, kun følte Tilværelsen som et Helvede, naar de saa, at Revolutionen var gørlig, vilde vove Skindet for at naa til Livet.

Jo, sikkert vil de; Haabløsheden og Selvopgivelsen vil forsvinde som Duggen for den opgaaende Sol, Begejstringen vil fænge i Sindene, og Hadet mod Undertrykkerne vil vaagne og give sig Udslag i Handling. Den sultne vil raabe paa Brød, Arbejdsslaven paa Frihed og Humaniteten paa Menneskelighed. Al indbyrdes Smaalighed og Nød vil forsvinde, og i Sambrægtighed vil Alverdens Arbejdere gennemføre den Samfundsordning, hvor Krig, Undertrykkelse og Fattigdom ikke eksisterer.

Anarkist.

Haandskomagernes Lønbevægelse

—o—

I Social-Demokraten er der rettet nogle løgnagtige, sjofle og sandhedsfordrejede Angreb mod Haandskomagernes Fagforening og dens Medlemmer. Social-Demokraten nægter at optage saavel Gensvar som Annoncer fra vor Organisation.

At den moderne Fagforeningsbevægelse er en naturlig Følge af den moderne kapitalistiske Produktions Opstaaen og videre Udvikling, er en kendt Sag for Nutidsmennesker; men for at den faglige Organisation skal kunne hævde og forsvare Lønarbejdernes saavel økonomiske som sociale Stilling, maa ogsaa Organisationsformen være afpasset efter det Udviklingsstadium, Faget befinder sig i. Vort Fag, som er et ældre Haandværk, er i de sidste 30 Aar af de moderne tekniske Hjælpemidler bleven spaltet i Fabriks- og Haandarbejdere; derfor maa det være baade logisk og demokratisk, at der findes 2 Organisationer, der hver især kan hævde sine Medlemmers Interesser. Og derfor mener vi, at Haandskomagernes faglige Organisation er berettiget som en naturlig Følge af vort Fags hele Udvikling. For lige saa vel som Fabriksarbejderne er interesseret i, at der er saa meget Arbejde for dem som muligt, lige saa interesseret er vi i, at der er saa meget Arbejde for os som muligt.

Men fordi et Fag som vort delvis gaar sin Undergang i Møde, skal vi ikke opgive os selv, men ved en saglig og fornuftig Taktik søge at højne vor Løn. Da nu vi Haandarbejdere indsaa, at vi selv bedst forstaar at ordne vore egne Sager med vore Arbejdsgivere, Haandskomagermestrene, saa var det, at Ledelsen for Skotøjs-Arbejdernes Fagforening af 1873 gik helt fra Koncepterne. Men vi vil dog tilraade Eder som Partifæller om at holde Eder til Sandheden og ikke være saa brutale. Dersom I havde forstaaet den Stilling I indtager, havde I ikke haanligt og hensynsløst nedslaaet de Krav, vi Haandarbejdere har stillet og paatalt angaaende vor Selvstændighed, thi der er vel ingen som kan fortænke os i, at vi organiserer os selvstændigt.

Vor Organisation blev stiftet den 8. Januar 1906, og naar dette skrives tæller vi 243 Medlemmer. Naar Forbundsledelsen tillige med nogle mavekrybende Kolleger har rettet de løgnagtigste og gemeneste Angreb mod os for at føre de andre organiserede Arbejdere bag Lyset, — ja hvad er da lettere end at svine en Del Mennesker til gennem Arbejdernes Presse, der kommer alle de organiserede Arbejdere i Hænde, og hvor de angrebne ikke kan faa Lov at forsvare sig, det kalder man i vore Dage for Socialisme, men er det Frihed, er det Lighed, eller er det Broderskab?

Da Forbundsledelsen indsaa, at slig Taktik førte til det modsatte af hvad de tænkte, opsagde man Haandarbejdernes Priskurant for at give det Udseende af, at man vilde gøre noget for dem. Men vi Haandarbejdere opdagede, at det Forslag til Priskurant, Forbundsledelsen fremlagde til Godkendelse for Mestrene, var ensbetydende med at slaa den sidste Rest af Haandskomageriet ihjel. Som man ser er d'Hrr. ikke kræsne med de Midler, de benytter sig af, blot for at knuse vor Organisation. Og det Par Haandarbejdere, der endnu er Medlemmer i Rømersgade, vil sikkert, naar de faar Sandheden at vide, være os Tak skyldige, fordi vi ved Forhandling med Mestrene har kunnet hæve Lønnen paa vort Arbejde, uden at slaa noget i Stykker i Faget. For husk paa, Kolleger, hvad det vilde sige, om Forbundsledelsen dikterede en Arbejdsnedlæggelse lig den i 1899, der varede $14^1/_2$ Uge, og hvor vi ikke opnaaede større Fordele ved Strejkens Afslutning end ved dens Begyndelse. Men meget Arbejde gik tabt for os den Gang, og det er slige Gentagelser, vi vil forhindre.

Naar Forbundet har dikteret Arbejdsnedlæggelse for sine Medlemmer fra 1. April d. A., saa er det det sidste Kolleslag, de retter mod vor Organisation, og det Par Kolleger, der holder med paa Skaftet, vil faa et saa stærkt Bagslag, at de sikkert ikke rejser sig igen. Men vore Medlemmer respekterer den Priskurant, der nu er oprettet mellem Haandskomagernes Fagforening og Skomagerlauget, og alt vedrørende Faget vil for Fremtiden blive afgjort mellem disse Organisationer.

Vi ser i Social-Demokraten for den 30. Marts d. A., at M. Lindberg, der arbejder som Delings-Arbejder for H. C. Dahls Efterfølger, har sat sit Navn under en Artikel, der bestaar af nogle opstablede Citater fra vore Kollegers Fagblad i Sverige. At han vil lade sig bruge som Kloak for Uhumskhederne fra Rømersgade er jo en Følge af det aandelige Niveau,

3)

Bombekasterne

Ravachol blev imidlertid taget faa Dage efter Eksplosionen i Rue de Clichy. Han var samme Formiddag gaaet ind i en lille Arbejderrestauration paa Boulevard Magenta og havde under Frokosten holdt anarkistisk Foredrag for en Opvarter Lhérot, Nevø af Værten Véry. Den unge Mand havde bidt Mærke i Ravachol, især da denne „af Princip" ikke gav Drikkepenge og med et Par Ord havde berørt Eksplosionen, der lige havde fundet Sted. Da Ravachol med sædvanlig Selvsikkerhed kom igen nogle Dage senere, gik der Bud efter Politiet. Ti civile Betjente overraskede ham og overmandede ham, før han fik gjort Brug af sin Revolver.

I hans Logis i Saint Mandé, tæt udenfor Paris, fandt Politiet 8 Dirke, 50 falske Femfrancs Stykker, 2 ladte Revolvere, en Del Retorter, Smeltedigler, Glycerin, Svovl og andre Stoffer, File, Gibs og 18 Alen Lunte. Han viste sig at være en dygtig Amatør-Kemiker. For Resten havde Anarkistbladene længe bragt en korrekt Opskrift paa den nemmeste Maade at lave Dynamit. Derimod fandt man ikke hos Ravachol den stjaalne Dynamit fra Soisy-sous-Etiolles.

Samme Dag Ravachol arresteredes, udviste Regeringen nogle og tredive italienske, belgiske og tyske Anarkister.

Den almindelige Mening var, at nu var man over det værste; kun i Politietaten slog man sig ikke til Ro, men var belavet paa mere. Det kom ogsaa, og det kom hurtigt.

Den 25de April, om Formiddagen som Ravachols Proces skulde begynde ved Middagstid, skete der en Eksplosion i Restaurationen paa Boulevard Magenta.

Siden den Dag Opvarteren Lhérot havde foranlediget Ravachol anholdt, var der kommet Truselsbreve baade til Værten, Véry, og hans Nevø, Opvarteren. Kafeen var bleven besøgt af en Masse Mennesker; rige Folk kom kørende i Ekvipager, saa med Interesse paa Bordpladen, hvor den praktiske Vært havde ladet indgravere: „Her spiste Ravachol Frokost den 27. Marts 1892", og gav Lhérot enorme Drikkepenge. Udenfor gik der Politivagt Dag og Nat.

Saa var det, at Kafeen om Aftenen med et Dommedagsbrag forvandledes til et mørkt Hul med sværtede Vægge. Gennem en forbikørende Sporvogns splintrede Rude slar der en Hagelstorm, som for ud fra det Gab, hvor Restaurationens Vinduer og Døre havde siddet.

Der blev slaaet to Mennesker ihjel, Værten Véry og en Typograf Hamond. De overlevende, med Undtagelse af Opvarteren, var saarede allesammen. Væggen bag Disken var trykket bort, saa man saa ind i Husets Korridor, Gulvet over Kælderen var paa et stort Stykke sporløst forsvundet. Ved Midnatstid mødte alle Autoriteter paa Ulykkesstedet. De Sagkyndige regnede ud, at der maatte være brugt 8 Pund Dynamit. Om Gerningsmanden vidstes ingen Ting, udover at han var gaaet lige før Eksplosionen.

Man indsaa nu, at man ikke havde staaet overfor en isoleret Samfundsfjende. De mest skarpt seende troede ikke en Gang paa et Komplot. Det var en Bevægelse, som laa dybere og naaede videre.

Til Forbavselsen over Attentatet paa Boulevard Magenta kom snart Forbavselsen over Udfaldet af Processen mod Ravachol.

Anklagemyndighederne havde begaaet den Fejl at tiltale ham for Attentaterne paa Boulevard Saint Germain og i Rue de Clichy, men ikke medtage Dynamittyveriet, Ligrøveriet, Mordet paa Eremitten, o. s. v. Processen for Pariser-Juryen fik derved paa Forhaand et politisk Tilsnit; det var ikke en Smugler, Falskmøntner og Morder, der skulde dømmes; det var en Anarkist. Og Ravachol reddede Livet — den Gang.

Man havde en Del Besvær med at faa Juryen sammensat. Af de 40 Borgere, hvoraf den oprindelig skulde udtages, var 5 Rentiers, 5 Husejere, 6 Fabrikanter og Entreprenører et Par Læger og Professorer, Resten mest Købmænd og Forretningsdrivende. Ravachol kunde altsaa ikke glæde sig til at blive dømt af sine Standsfæller. Det viste sig imidlertid, at mange af disse Mænd havde stræbet til Domstolen og bedt sig fritagne for Juryhvervet; nogle undskyldte sig med lovlige Grunde, saasom at de allerede beklædte et offenligt Tillidshverv, eller at de havde over fem Børn at forsørge, andre meldte sig syge eller bortrejste, og en enkelt lod forstaa, at han turde ikke for sin Kone.

Man vidste, at Jurymedlemmerne vilde modtage Truselsbreve; alligevel gjorde denne paafaldende Mangel paa borgerligt Mod et daarligt Indtryk. Imidlertid blev der stævnet 40 Mand; Ravachols Defensor, Lagasse, udskød 12, den offenlige Anklager, Quesnay de Beaurepaire, 12; de øvrige kom derefter til at fungere, 4 som Suppleanter.

Manden befinder sig paa. I Fagbladet har han ligeledes sat sit Navn under adskilligt Tøjeri, og at han er sig sine Handlinger ubevidst, fremgaar af den Beskyldning, han udslynger mod os, at vore Medlemmer kun bestaar af slettede Forbundsmedlemmer. Nu arbejder han selv sammen med Kolleger, der adskillige Gange har været slettede for Restancer i Forbundet, ja endog har agiteret for Adskillelse mellem Haandskomagerne og Fabriksarbejderne, saa en bedre Kunynæve kunde han vel ikke plante i Ansigtet paa sine Arbejdskammerater.

Med Tak for Optagelsen.

Ærbødigst

Bestyrelsen
for Haandskomagernes
Fagforening.

Møde i Aftes

Begivenhederne indenfor de 2 Organisationer er nu tilspidset i en meget skarp Konflikt. „Social-Demokraten" beskylder efter bedste Evne Skotøjsarbejderne mod Haandskomagerne, som den nægter Optagelse af Artikler og Avertissementer. Til Gengæld har næsten alle Haandskomagerne i København nu sluttet sig fast i den nye Organisation, der tæller 263 Medlemmer. Den Dag, da Skotøjsarbejderne proklamerede Strejken den 1. April, indmeldte der sig alene 27 nye Medlemmer.

Denne Forening afholdt i Aftes et Møde i „Valkyrien" i Lille Kannikestræde. Der blev vedtaget et Tillidsvotum til Bestyrelsen, hvis Arbejde alle Talerne var begejstrede for. Til Slut vedtoges en Resolution, der lød saaledes:

„Paa Haandskomagernes Fagforenings Medlemsmøde d. 4. April i „Valkyrien" protesteres paa det kraftigste mod den Arbejdsnedlæggelse i Faget, som Skotøjsarbejdernes Fagforening af 1873 har proklameret den 1. April. Mødet var besøgt af 225 Medlemmer, som alle respekterer den sidst oprettede Priskurant mellem Haandskomagernes Fagforening og Lavet".

Næste Nummer af Korsaren

udkommer

Tirsdag Morgen

Dagbogen

—o—

Anarkistisk Forening
afholdt i Onsdags det første Møde efter sin Stiftelse. Hans Jæger talte om Anarkismen. Derefter en livlig Diskussion. 36 nye Medlemmer indmeldtes.

Afhold

—o—

I Anledning af at Læseplanen for de københavnske Kommuneskoler skal ændres har Fællesrepræsentationen for københavnske Afholdsorganisationer andraget Skoledirektionen om at drage Omsorg for:

1. At det udtrykkeligt betones i Planen, at berusende Drikke skal omtales i Sammenhæng med Sundhedslæren.
2. At Lærerpersonalet gennem Skolevæsenets tilsynsførende Myndigheder anspores til lejlighedsvis Behandling af Alkoholspørgsmaalet, navnlig ved Undervisningen i Religion, Samfundslære og Dansk, saa at Alkoholbrugens Ødelæggelse af økonomiske og moralske Værdier kan paapeges og belyses.
3. At Skolernes Samlinger kommer til at indeholde Hjælpemidler til denne Undervisning, saavel Litteratur som Billedstof.

Bekendtgørelser

—o—

Haandskomagernes Fagforenings

Medlemmer kan fra 15. Marts d. A. faa gode Værkstedspladser paa vort nyoprettede Fællesværksted, Holmensgade 8, 3. Sal.

Bestyrelsen.

Korsarens Avertissementer

koster:

I Teksten 50 Øre pr. Petitlinie
Forsiden 25 — pr. —
3die Side 20 — pr. —
4de Side 15 — pr. —

Salgspris pr. Nummer 5 Øre.

Haandskomagernes Fagforening

Kontoret er indtil videre aabent alle Onsdage og Lørdage fra Kl. 7½—9½ Aften, Vognmagergade 6¹.
Arbejdssøgende Kolleger, der tør modtage Betaling efter den ny forhøjede Priskurant, anvises Arbejde fra Kontoret.

Bestyrelsen.

Skuespil.

—o—

Det kgl. Teater.
Kl. 7½ **Den politiske Kandestøber.**

Dagmarteatret. Tlf. 8857.
I Aften Kl. 8—11¼. Kun faa Gange **Standens Ære.** I Morgen faa Gange **Hanke Viljer.** Søndag Kl. 4 Folkeforestilling — Halve Priser — endnu kun 2 Gange: **Ambrosius.**

CASINO. Telefon 1951.
Kl. 8—10½: **Den glade Enke.** Søndag Kl. 4 **Halve Priser: Capriciosa.** Kl. 8 **Den glade Enke.**

Folketeatret. Telefon 7611.
Kl. 8—11¼: **Moderate Løjer.** Søndag Kl. 4 **Halve Priser: Frk. Josette — min Kone.** Kl. 8 **Moderate Løjer.**

Det ny Arbejdsmandsforbund.

Alle Oplysninger om Forbundet, om dets Love, om Regler for Optagelse saavel af Foreninger som af enkelte Medlemmer faas paa følgende Steder: Forbundets Kassererkontor, Stampesgade 7, St. B. Kl. 5—7 Eftermiddag.

St. Hansgade 4, St., Telefon 16,737, hver Form. fra Kl. 9—11, og Onsdag, Fredag og Lørdag fra Kl. 6—9 Aften samt paa Forbundets Kontor Overgade o. V. 28, 2. E., Telefon 29,119y. Hver Søndag Formiddag Kl. 8—12 og foreløbig hver Aften efter Kl. 6½.

Hovedbestyrelsen.

Frederiksberg Teater. Telefon 1490.
Kl. 8: **Baskervilles Hund,** Billetsalg fra 12—4 og efter 6. Søndag Kl. 4: **Smaa Priser: Skytte-Lise.**

Sønderbros Teater Amager 305.
Kl. 8 **„Jorden rundt i 80 Dage".** Søndag Kl. 3½ **Landsoldaten.** Smaa Priser: 1 Kr., 75, 50, 25 Øre.

SCALA.
Fru Engelke Friis!
Campbell & Johnstone.
Feodorowna Njusima.

Kinografen
Frederiksberggade 25
Hvor Nilon vander .... PaaGlatis. SinDattorsHævner. Det kimer nu —!

Gratis Entré. **Vennelyst** Den sorte Exkejserinde.
Mr. Alexius, Mimiker og Transformation.

CIRKUS
Hver Aften det kolossale Program.
Alt nyt for København.
Johnson & Dean.
The four Leamy Ladies.
Donaldson Bros & Ardel.
Maxine Bros & Bobby.
Billets. 12—3 og efter 6. Telefon 1251.

Parisienne.
3 GULD-Jomfruer.

MAURISKE HAL
Nora Byssart.
Osckars Duetter.
Søndag Forestilling Kl. 4 og Kl. 8.

Seværdigheder.

Fredag.

12—2. Mineralogisk Musæum, Ø. Voldgade.
3—5. Skolemusæet, Stormgade.
12—3 og 7—9. Kunstindustrimusæet. V. Boulevard.
1—3. Antiksamlingen. Prinsens Palæ.

Lørdag.

12—3 Kunstindustrimusæet, V. Boulevard
3—5. Skolemusæet, Stormgade.

Søndag.

12—2. Mineralogisk Musæum, Østre Voldgade 7.
12—3. Oldnordisk Musæum) Prinsens
12—3. Etnografisk Musæum)
12—3. Antiksamlingen) Palæ.
12—2. Zoologisk Musæum, Krystalgade.
12—3 og 7—9. Kunstindustrimusæet, V. Boulevard.

Daglig kan beses:

Frederikskirken (Marmorkirken) 9—12. Taarnet hele Dagen (25 Øre).
Runde Taarn fra 10—2. 10 Øre (Børn 5 Øre). Onsdag og Lørdag 12—1 gratis
Kunstmusæet i Sølvgade, lukket hver Mandag. Maleri- og Skulptursamlingen aaben hver Dag fra 1—3. Afstøbningssamlingen 12—3 Søndag til Kl. 1 Kobberstiksamlingen Søndag, Tirsdag og Fredag 11—2.
Panoptikon aabent Hverdage fra 1—7 og Søndag 11—8.
Ny Carlsberg Glyptotek, V. Boulevard, hver Dag 1—4 50 Øre (Søndag og Onsdag gratis).
Rosenberg Slot. Søndag 10—3. Mandag. Onsdag og Fredag 11—2.
Nordisk Kunst-Udstilling — Amagertorv 11 — daglig 10—5. Entré 25 Øre.
Dansk Folkemusæum Vesterbrogade 3, 10—3. Bygnings- og Landbrugsmusæerne ved Lyngby hver Dag om Sommeren fra 1—6, om Vinteren til Mørkets Frembrud.
Driveri- og Blomsterhaven ved Rosenberg 2—4 (ikke Søndag).
Thorvaldsens Musæum 10—3. 50 Øre (Søndag, Onsdag og Fredag gratis).
Roskilde Domkirke. Billetter a 50 Øre løses paa Stiftsskriverkontoret paa Palæet fra Kl. 10 Form. til Solens Nedgang. Aaben hver Dag fra 10—2.
Det nationalhistoriske Musæum paa Frederiksborg Slot, Hillerød, 9½—4.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. JPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.
Trykt i O. W. Bærentzens Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.

Tiltalte foruden Ravachol var: Simon, kaldet „Biscuit", en 18-aarig Glarmesterlærling, der havde ledsaget Ravachol paa hans to Ekspeditioner i Paris, uden dog at deltage i Bombernes Anbringelse; Chaumatin, en Arbejder hos hvem Ravachol havde boet; Béala, Grovsmed, Ravachols Kasserer; og Mariette Soubert, Modist, Béalas Kæreste. Paa et Bord laa Ravachols Laboratorium.

Rettens Præsident siger efter et længere Indledningsforhør: Det var fra først af Deres Hensigt at sprænge Politistationen i Clichy i Luften. Hvorfor?

Ravachol: For den Maade de havde behandlet Dardare og Decamp paa. Decamp blev mishandlet paa det skammeligste.

Præsidenten: Hvordan kan De vide det? De var jo ikke til Stede?

Ravachol: Hvordan kan De vide, at jeg har slaaet Eremiten i Chambles ihjel? De var jo heller ikke til Stede?

Præsidenten: Ensin, De opgav at sprænge Politistationen i Luften. Hvorfor?

Ravachol: Jeg ansaa det for bedre at ramme højere oppe.

Præsidenten: Ja, men De blev ogsaa hindret af en Politibetjent, der stod paa Post udenfor.

Ravachol: Aa, han vilde ikke have hindret mig videre.

Præsidenten: Det er rigtigt; for De havde jo i Sinde at skyde ham?

Ravachol: Ja, det var Simon og Béala, der fik mig fra det.

Da han spørges om Grunden til Attentaterne mod Assessorerne Benoît og Boulot, giver han et lignende Svar: Indignation over deres Andel i Retssagen mod Dardare og Decamp; og han gentager det i de korte Ord, der udgjorde den Tale, han til Slut fik Lov til at holde.

Ravachol: Jeg har gjort det, fordi Assessor Benoît viste sig partisk i sin Dom over Decamp og hans Venner. Juryen havde forlangt Minimumsstraffen anvendt; han idømte Maksimum. Og saa fordi der ikke blev taget Hensyn til den skammelige Behandling, de fik paa Stationen i Clichy. Min Hævn rettede sig mod Assessorerne Boulot og Benoît for at lære dem, der skal bringe Loven i Anvendelse, at de maa være mildere, hvis de vil have man skal være milde imod dem.

Jeg har kun kendt Livet fra den haarde Side, og jeg beklager, at mine Handlinger har haft uskyldige Ofre. Jeg beklager ogsaa, at jeg er Skyld i, at andre er bleven slæbte her hen sammen med mig. Men jeg har handlet for Anarkiet, Fremtidens store Familie, hvor enhver skal kunne spise sig mæt. Jeg har terroriseret, for at man skulde lægge Mærke til os og forstaa, hvad vi er: de Undertryktes sande Forsvarere. Dermed er jeg færdig.

Præsidenten: Er det det hele?

Ravachol Ja, De kan tage af det, hvad De selv vil.

Præsidenten: Der mangler 3 a 400 Dynamitpatroner, som vi ved, De har lavet. Hvor er de?

Ravachol: Jeg svarer ikke.

Præsidenten: Et sidste Spørgsmaal; der er fundet Strykin hos Dem. Hvortil?

Ravachol: Til eget Brug, hvis det skulde vise sig nødvendigt. Det var en Reserve.

Juryen besvarede de forelagte Spørgsmaal saaledes, at Retten maatte tilstaa Ravachol formildende Omstændigheder. Han og Simon dømtes til livsvarigt Tugthus, de andre fire blev frikendte.

Ravachol: Leve Anarkiet!
Simon: Vive la Sociale!

Dommen vakte stor Forbavselse. Juryen blev haanet, Autoriteterne skældt ud; man forlangte Ravachols Hoved. Regeringen lod ham hurtigt føre til Montbrison, og her begyndte den anden Proces imod ham.

Det var den 21. Juni. Ravachol var i de forløbne to Maaneder bleven strængt behandlet; han havde siddet i et mørkt Fangebur og var nu bleg og mager. Men Energien var som før. De havde hyppigt maattet skifte Fangevogtere inde hos ham; for det viste sig, at han ellers gjorde dem til Anarkister.

Anklagen gjaldt Ravachols Forbrydelser forinden Dynamitattentaterne og Udfaldet var denne Gang ikke tvivlsomt. Fra Forhørene skal her meddeles det der bedst giver en Forestilling om Ravachol.

Præsidenten: De har besluttet at dræbe Eremitten i Chambles for at blive rig?

Ravachol: Rig? Jeg ejer jo ikke en Sou. Jeg vilde aldeles ikke dræbe ham; det var ikke min Skyld, at det blev nødvendigt; jeg vilde kun have hans Penge, som den gamle Mand ingen Brug havde for.

Da Ravachol kommer ind paa sin Opfattelse af Samfundet, afbrydes han:

(Forts.)